«Μόνο ο Θεός χτίζει τέλεια» (Ιωάννου Οδυσσέας, συγγραφέας)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 26 Νοεμβρίου, 2018

Δεν ξέρω πόσοι έχετε προσέξει, σε πετρόχτιστα σπίτια, πως ορισμένες πέτρες – συνήθως γωνιακές – εξέχουν κάπως από το υπόλοιπο κτίσμα. Πριν από πολλά χρόνια είχα ρωτήσει έναν σπουδαίο μάστορα της πέτρας να μου εξηγήσει γιατί γίνεται αυτό. Το δικό μου μυαλό έφτανε μέχρι την εξήγηση πως τις έχουν αφήσει επίτηδες για να δημιουργείται ένα είδος σκάλας για να ανεβαίνουν και να χτίζουν τα ψηλότερα σημεία.

Μου έδωσε μια απάντηση που όχι απλά με ξάφνιασε, αλλά μετατόπισε μέσα μου κάποιες φιλοσοφικές σταθερές.

Αυτό είναι το άπεργο, μου είπε. **Είναι κάποια «λαθάκια» που κάνουμε επίτηδες και τα αφήνουμε έτσι γιατί θα ήταν αλαζονικό εκ μέρους μας να το χτίσουμε τέλεια, τέλεια χτίζει μόνο ο Θεός!**

Μου πήρε λίγη ώρα να συνέλθω από την εξήγηση, τον κοιτούσα με δυσπιστία, περιμένοντας να χαμογελάσει, να μου πει πως μου κάνει πλάκα και να το πάρει πίσω.

Δεν έκανε ούτε λέξη πίσω, υπερασπίστηκε την εξήγησή του μέχρι τέλους και μάλιστα μου είπε πως αυτό δεν είναι κάτι καινούργιο, άπεργο έχει και η Ακρόπολη!

Δηλαδή από τότε δεν ήθελαν να προσβάλλουν τον Θεό ή τους θεούς και άφηναν ατέλειες στις κατασκευές τους; τον ρώτησα.

Από τότε, μου είπε, και συνέχισε λέγοντάς μου πως αυτό δεν είναι κάτι που το κρατάνε όλοι οι μάστορες, δεν φοβούνται όλοι την προσβολή στον Θεό και νομίζουν πως μπορούν να φτιάξουν κάτι τέλειο.

Επιστρέφοντας σπίτι το έψαξα στο λεξικό. Άνοιξα πολλά, στα περισσότερα δεν υπήρχε η λέξη, βρήκα ένα που είχε την εξής ερμηνεία: Άπεργο: «ακατέργαστη επιφάνεια των δομικών λίθων που αφαιρείται στο τέλος του κτισίματος. Γνώρισμα της ελληνιστικής λιθοδομής που χαρακτηρίζεται από την ιδιαίτερη επεξεργασία των γωνιακών λίθων».

Κανένας Θεός και καμία αλαζονεία στην ερμηνεία του λεξικού. Το παρουσίαζε ως μια καθαρά τεχνική αναγκαιότητα του χτισίματος με πέτρα. Ορισμένοι έκοβαν ή λείαναν τις πέτρες μετά την αποπεράτωση της κατασκευής και άλλοι τις άφηναν έτσι.

Κάπου εδώ τελειώνουν οι λογικές εξηγήσεις και αρχίζει η ποίηση. Η ποίηση ενός τεχνίτη που γνωρίζοντας φυσικά τη χρηστική εξήγηση αυτής της μικρής, φαινομενικής «κακοτεχνίας» επέλεξε να την μπλέξει με Θεό και ανθρώπους, με **το πάθος της τελειότητας και την έπαρσή της**.

Βέβαια το σκόπιμο λάθος δεν είναι λάθος, είναι στρατηγική, είναι μια παραπλάνηση που στοχεύει κάπου. Ας πούμε πως είναι άλλη μία έκφανση της ατελούς φύσης μας. Η οποία – ευτυχώς ή δυστυχώς – δεν έχει ανάγκη κανένα προσχηματικό λάθος για να αποδειχτεί περίτρανα.

Όμως **είναι όμορφη σκέψη πως μόνο ο Θεός χτίζει τέλεια** και εμείς, όσο και να προσπαθήσουμε, μπορεί να πλησιάσουμε αλλά το περισσότερο που θα καταφέρουμε είναι να φοβηθούμε την ύβρη. Μπορεί σε κάποιους να ακούγεται ως ηττοπαθής παραδοχή ενός «θεοφοβικού», αλλά μόνο αυτό δεν είμαι.

Απλά μου αρέσει να σκέφτομαι πως στην αναμέτρησή μας με κάτι ανώτερο, υπάρχει στο τέλος του δρόμου η αναμέτρηση με τον εαυτό σου, όχι μόνο στο άνευ ορίων όνειρο και στις άπειρες δυνατότητές σου αλλά και στην **ταπεινότητα**.

(Πηγή: tovima.gr*)*